

לוחץ ידיים, מניף ידו לשלום. הוא למד לדבריו. הכין שיעורי-בית במשך שנים ארוכות. התכוון לרגע הזה, שבו יהיה ראש עיריית רמת-גן.

אורי עמית הוא דמות לא ידועה לקהל הרחב. כמעט אלמוני לאמצעי-התיקשורת. הוא הצליח להסתיר פרטים מחייו האישיים מעיניו הבוחנות של התיקשורת ומעיניהם נקודות-תורפה במועמד שהצליח להפתיע אותם. עמית חי בנפרד מאשתו, ומתגורר מזה שנים רבות עם חברתו לחיים, גם היא פעילה במפלגת העבודה.

אורי עמית גם הצליח להסתיר את שמו המקורי. הוא ניסה להסתיר אותו גם ממני. בעוד שעל השאלה בדבר חייו הפרטיים ענה לי בלי ויכוחים, הרי שכאשר שאלתי אותו כיצד קראו לו הוריו כשנולד, הוליך אותי סחור-סחור, בסוף נתגלה מדוע אינו רוצה לגלות לי מה היה שמו: הוא נולד בעיראק בשם ערבי.

אורי עמית, שבחר בשם ישראלי מאוד, צברי מאוד, עדיין נושא בתוכו את הסיבות שהביאו אותו להחליף את שמו. הוא עדיין מתבייש בשמו הערבי.

עסקנים במפלגתו אומרים, כי כל חולשותיו פעלו, בעצם, לטובתו: הוא היה בלתי-מוכר, מניס רצונות לבוחר, מנהיגי המערך זילזלו בו ולא באו לעזרתו. אילו היה עסקן ידוע, אולי היו הבוחרים פונים לו

כשהתברר לי שיש מחשבה אצל הכרנים במרכז המפלגה להציב מועמד שלא הייתי בטוח שיש לו סכוי לנצח, החלטתי שזה הזמן להירתם למערכה. אחרת זו היתה שוב מערכת בחירות

„אבי הוא הדמות שהשפיעה עלי הכייהרבה, למרות שנפטר לפני הרבה שנים. עצם האישיות שלו עדיין נוחת בי את אותהיה“

מוניציפאלית שמקדישים לה משאבים וכסף, ושוב יוצאים ממנה עם כמה מנדרטים ומסיימים באופוזיציה עקרה או כנגלגל המישי בקואליציה.

● **בלומר, אתה החלטת להציע את עצמך. איש. בעצם, לא פנה אליך שתהיה מועמד המערך לרשות העירייה.**

כן, זו היתה החלטה שלי. הכנתי שברמת-גן המאבק יהיה הקשה והמורכב ביותר בארץ.

עמית בלישכתו. במועצת פועלי רמת-גן. אנשים חשבו שאני לכל היותר מתאים להסתדרות!

עורף. אילו מנהיגי המפלגה היו באים לרמת-גן, לשכנע את התושבים להצביע למענו, אולי היו מרגיזים את הרמת-גנים. „אין ספק“ אמר לי מומחה ותיק למיפלגות, „שאלו היה המערך בתל-אביב מצב בראשו מועמד אלמוני כמו ברמת-גן, הוא היה זוכה בקולות רבים הרבה יותר מדב בן-מאיר.“

האיש עמית, ראש-העירייה החדש של רמת-גן, האיש שהצליח להפתיע, האיש שתושבי רמת-גן נתנו בו את אמונם. עתה אחרי שנבחר, בא הזמן לפרוע את השטר, למלא אחרי ההבטחות. ימים יגידו אם האיש שהבטיח - גם יצליח לקיים.

● **האיש אדם כמעט אלמוני. של מי היה הרעיון להעמיד אותך בראש רשימת המערך בבחירות ברמת-גן?**

חשכתי לרוץ לרשות העירייה באיזשהו שלב בדרכי הפוליטית. לא האמנתי שזה יציק בקדנציה הזאת. אני בן 50, תיארת לי עצמי שהציבור הרמת-גני קצת שמרן, ובעיר הווי ממוצע גיל גבוה. לכן האמנתי שיש לי זמן עד

גיל 57-58.

מיוזג-גלויות. האם מיוזג-גלויות משמעותו טמיעה של כל גלויות-ישראל? הרעיון אולי היה יפה, אך הביצוע כשטח היה מנוגד לרעיון. המיפלגה אמרה שיש לתת יצוג לעדות-המזרחיות. מי רוצה שהם יצוגו אף אחד לא רוצה נרבות. יצוג הם רוצים לתת - איזה מין דיבור הוא זה?

המיפלגה הציעה פיתרונות מלאכותיים לבעיה הערתית. הקפיצה לתפקידים ממלכתיים אנשים שהם ברוב המיקרים יסמנים או סתם נוחים. היא לא חיפשה שותפים לדרך אידיאולוגית, אלא נתנה יצוג במושגים של שנות החמישים. לכן הפטרנו את השילטון. ולמרבית הפלא, עדיין יש אנשים המאמינים שבאותה מתכונת אפשר לחזור לשילטון.

הנסיגה הרמת-גני הוכיח לי, שלא די שהציבור אינו רוצה את השילטון הקיים, לא מספיק שהציבור רוצה שהסוסים יתחלפו. צריך להחזיר לו לראש כי האלטרנטיבה היא בראש וראשונה פטריטית, ללא חישובים מיפלגתיים, וצריך לשכנע את הבוחרים כי המדובר בהנהגה שבאה ממוכר, הנהגה משלו, ולא הנהגה הנמצאת מעל הבוחר והנהגת בו בארנות.

רק אם יתנו לבוחרים את ההרגשה הזו, אפשר יהיה ליצור מהפך.

● **אתה חי ונושם פוליטיקה בליכך הרבה שנים. מדוע, בעצם, לא הצלחת לבנות יותר מהאחרים?**

הייתי שונה במיקצת משאר החברים הפעילים במיפלגה, שחיפשו פירסום, שרצו ששםם יופיע בעיתון, ושדאגו ליחסי-הציבור שלהם.

אני האמנתי יותר בעבודה. אף פעם לא רציתי שתתנו לי מתנות, רציתי להגיע להישגים משל עצמי. אף פעם לא רציתי שיקדמו אותי מפני שאני יסמן או מקבל קו מסויים המונחת עלי. אני טיפוס לוחם, לא מתפשר ברברים

„כשהייתי במחחרת בעידאק קראו לי אורי. כשהגעתי ארצה ושאלו אותי לשמי, אמרתי: אורי - וכך זה נשאר“

החשובים לי ולא חושש מקשיים. במיטבחים הפוליטיים מכירים אותי מצויין. יתכן שזוהו נובע היחס הלא-יחם של החברים אלי, יתכן שאמונתי והתנהגותי הם שלא קידמו אותי עד תתה.

● **מי בכל זאת האמין שאתה מסוגל לנצח בבחירות ברמת-גן, מי במיפלגה נתן לך גיבוי ועמד מאחוריך?**

בני גאון, מנכ"ל קר-אופ, האמין בי ועמד מאחורי. למרות התקופה הקצרה של ההיכרות בנינינו. בני גאון עמד על טיבעי והתרשם מההגיון שבו אני חושב על הרבה נושאים. הוא היה בין המאמינים הראשונים שלי.

הוא האמין בי, בניגוד להרבה אנשים, ובהם חברי הטובים - ואני לא רוצה להזכיר שמות. אם אזכיר שמות, זה ירגיז אותם. בני גאון עמד מאחורי והאמין ביכולתי.

● **כשאתה אומר „חברי הטובים“, אתה מתכוון לחבורת האנשים שאתה עובד איתם בסניף המיפלגה?**

אני מתכוון לחבורה שאני עובד איתה הרבה שנים, שהשתתפתי ביחד איתה בהצבעות קשות, אנשים שמכירים אותי היטב. הם האמינו שאין לי שום סיכוי, למרות שאני האמנתי שיש לי סיכוי.

● **מאין נבעה התחושה שיש לך סיכוי, כשבולס סביבך אמרו לך שאין סיכוי כזה?**

הלכתי בהצבעה חשאית ברמת-גן, קיבלתי 99 קולות, ונאווה ארד קיבלה 77 - זו היתה ההתחלה.

אחר-כך, הדבר הקשה ביותר אחרי שנבחרתי כמועמד, היה להחזיר בקרב חברי את התחושה שיש לי סיכוי.

אם חייל הולך למלחמה בלי ביטחון שיחזור הביתה בשלום, הוא לא צריך לצאת למלחמה. כך הרגשתי אני, וזה היה קשה. הם לא האמינו בי, וזה היה קשה.

לאט-לאט הרלקתי אותם, לאט-לאט השי תכנועו שאולי-אולי יש סיכוי. לאט-לאט, כשפתאום הוצפתי בגל אהדה, בעיקר מקרב הצעירים, הקובעים את דעת-הקהל.

אני לא אוהב לדבר על זה, אבל נוצרה סכנה - איך לומר - איוו כאריזמה, איוו גל שיש סיכוי. הרגשתי ביחס חם מצד התושבים. ואז, גם החבורה הפנימית שסבבה אור התחילה להאמין, וכך נכנסנו לסיכוב הראשון ועל הסיכוב היה אפשר לכתוב ספר. הסיכוב השני היה לגמרי שונה מהראשון. מערכת הבחירות הזו היתה מתוחכמת ביותר. הדברים נראים כאילו פשוטים, אבל הם לא היו פשוטים כלל וכלל. הכל היה מתוכנן מראש מתואם, מתוחכם: איפה להופיע, איך לרבה, עם מה להיפגש, מה להגיד, האם לנקוט בקו של מעור נגד ליכוד או לנקוט בקו אישי, איך להתמודד להשמעות, איך להיות קונסטרוקטיביים. לפני שנכנסתי לאיוו מקום, לפגישה עם בוחרים, הייתי צריך למרו את בעיות-המקור השכונה, הרחוב והבית.

„כל עידאקי חושב את עצמו ללורד או לרוזן. הם חושבים שהם יודעים יותר טוב מכל אחד אחר“

זו היתה עבודה גדולה של איסוף נתונים ומידע. אני רצייתי, שאם תושב ישראלי אותי שאלו שידע שאני מכיר את הבעיה לא פחות ממנו. היו אנשים שחשבו שאני מגזים, אבל אני ידעתי מה אני עושה, ואני מאמין שהעובד שלמדתי כל בעיה ובעיה בכל מקום היא הרב שהפתיע את התושבים והקסים אותם. ידעתי בדיוק מה הבעיה במקום הספציפי. אף פעם לא הכסתתי לפתור את הבעיה, אבל אמרתי שאשתדל.

● **ידוע לי לפחות על שתי נשות יחסי-ציבור, שאחרי שנפגשו איתך, החליטו שלא לקחת על עצמן את העבודה איתך. הן טענו שאין לך סיכוי להיבחר, וגם שיהיה קשה למכור אותך לעיתונות.**

כל מי שהלכתי אליו, לא רצה אותי. כמישרידי-הפירסום ויחסי-הציבור בארץ לפני אליהם לא היו מוכנים לקחת על עצמם העבודה, אמרו שאין סיכוי.

● **מה היתה תגובתך?**

זה לא הפתיע אותי. כדי להכיר אותי, צריך להיות הרבה שנים במחיצתי. אנשים אומרים אורי עמית? נו, יפה. מתאים לו להיות מוכר מועצת-הפועלים, אולי מתאים לו גם להיות עסקן בהסתדרות. אנשים חושבים: אורי עמית הוא ל מספיק מתוחכם, אבל הם לא יודעים כמה שא מתוחכם.

אני חיה פוליטית שחי ונושם פוליטיקה ומכר טוב מאוד את הרמת-גנים, מנהל איתם פליר סמוי. אני גר ברמת-גן 33 שנים וחי פוליטיקה 7 שנים בצורה אינטנסיבית.

● **לסני רמת-גן היית בעיראק. ש נולדת. אורי עמית הוא לא שמך הראשון - מה היה שמך כשנולדת?**

„שנים רבות נחשבתי כמקורב לשימעון פרס. בשנים האחרונות חלה התרחקות. מפני שהוא מוקף עלי-ידי חבורה של אנשים המרחיקה אותנו מהשילטון“

מה זה חשבו? כולם מכירים אותי בשם אורי עמית.

● **גם דויד בן-גוריון נולד דויד גריי גם שימעון פרס נולד שימעון פרסקי ובנימין בן-אליעזר קרא לעצמו על היום „פוארד“. מדוע שלא תגיד לי את שמך המקורי?**